

GLEDALIŠČE - Tridesetletnice so bile nova premiera v **SNG Nova Gorica**

Oster pogled v generacijo YouTuba, FB in esemesov

NOVA GORICA – Zanimivo, kratkočasno, barvito, spolno fluidno, a tudi z vsebinskimi poantami, ki dovolj nazorno ilustrirajo naš zmešani fragmentarni čas. *Tridesetletnice* – ta je naslov nove premiere v **SNG Nova Gorica**, gledal sem eno od ponovitev – avtoric Eve Mahkovic in Tereze Gregorič v režiji Tijane Zinajić je več kot realistični prikaz današnjih stisk generacije Youtuba, Facebooka, WhatsAppa, pametnih telefonov in obsedenosti z esemesi, je veristična izpoved tega ogromnega razcefranega časa, v katerem živimo in iz katerega se bomo težko izvlekli. Vsakdo je namreč stisnjen za štiri stene lastnega egosistema in samote, čustva niso pomembna oziroma so stvar zasebnosti in potisnjena v izrazito individualistično območje. Za neprebojno obrambno steno. Na tej točki pa se izlušči protislovje z vprašanjem, ali sploh razpoznavamo lastno čustveno sfero in sploh vemo, kaj smo ali kaj želimo biti? Ali ni tragedija in opredelilveni tloris današnjosti stavek-geslo, s katerim se uprizoritev konča in ga izreče sijajni Januar alias igralec Jure Kopušar, ko nagovori občinstvo, potem ko je vsakdo od protagonist(k)ov v predstavi opredelil svoj trenutni čustveni status: in moja čustva? Boli vas kurac!

Konec koncev je uprizoritev *Tridesetletnic* dokaj šokantno soočanje z bivajsko alienacijo tehnološke družbe. Avtorici sta z natančno pisavo začrtali predvsem ženski pogled, ki ga je Zinajićina režija izostrila v različne fobične situacije, v nevrotičnost medosebnih odnosov in obsedenost z rabo telefončkov, ki nadomeščajo verbalno komunikacijo in vodijo v votlost ter odtujujejo besedo. Iz tega

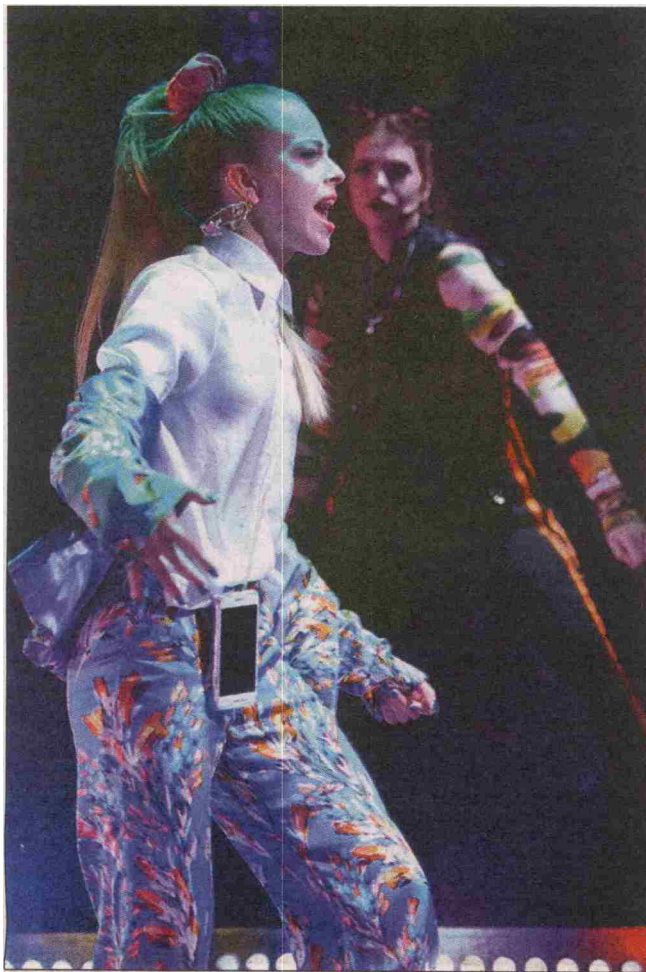
izhaja eno: STRAH. Strah biti in ostati sam. Strah pred samim sabo. Posledica strahu so neodločenost in neodločnost, površinski stiki, zatekanje k terapiji ali alkoholni omami, nepoznavanje samega sebe, celo lastne spolne naravnosti, ki resda obračuna s heteroseksualno normo, a se zdi, da je bolj stvar naključja in trenutnega razpoloženja, bolj rešitev v sili kot pa določujoča trajnost.

Režijsko branje tekstore se je odločilo za izpostavljeno fragmentacijo, za izseke iz življenja tridesetletnic, ki preko otroštva in adolescence ne gredo v zrelost, ampak v neopredeljivo prihodnost brez gotovih prijemališč in brez varne zvezde severnice. To raztrganost so krpali skupaj songi, kar je na eni strani razbremenjevalo zrcalno sliko našega časa oziroma mladosti v njem, po drugi pa dajalo videz glasbene sprostivne in sprehoda skozi življenje, glasba, popevkarsko naravnana, je blažila trne opisanega osnovnega sporočila.

O zgodbi kot taki ne moremo in bi bilo krivično govoriti, saj je fabulativni humus prekril razpoloženski, ki so ga tri protagonistke Anuša Kodelja (Antea), Lucija Harum (Leticija) in Lara Fortuna (Lana) interpretirale kar se da prepričljivo, natančno, nazorno. Vsaka s svojo študijno presojo lika, v katerega so se interpretativno oblekle. Bile so nositeljice raznovrstnih in mnogih generacijskih travm, ki spremljajo mlade rojene proti koncu prejšnjega in na začetku sedanjega tisočletja. Njihov introspektivni svet se je izkazoval tudi v fizični govorici (Kiša Janković in koreografsko sodelovanje soustvarjalcev uprizoritve), v nekakšni groteskni parodiji tiktokerjev oziroma avto-

matiziranih robotov. Karikirano parodijo nekakšne pojave iz preteklosti, človeka, ki še ni suženj tehnološkega imperializma in razmišlja z zdravo »kmečko pametjo«, je ustvaril Žiga Udir. Tudi njegova govorna upodobitev je parodično poigravanje z ljubljansko gorenjščino, kar učinkuje smešno in zabavno, v resnici pa kaže na človeka, ki je v tem času *out*. (Sploh bi bilo primerno odpreti vprašanje jezika v gledališču ne toliko zaradi rabe anglizmov, ki so že del mladostniškega vsakdana, marveč zaradi etičnega in identifikacijskega naboja jezika samega. Prodor tako imenovanega osrednjega žargona oziroma slenga postaja celo nevzdržno moteč tudi glede na regijsko lokacijo delovanja posameznega gledališča. Nazorneje: nisem še slišal, da bi bilo v Novi Gorici sporazumevanje na takih akordih, kot se oglašajo v predstavi.) Januar, moški glas in konferansje je bil Jure Kopušar, ki se je v raznih govornih in psiholoških legah odlično znašel. Njegovi liki so bili paradigmatični v območju fluidne izpovednosti uprizoritve, igralec je posredoval širok razpon tenkočutnega obvladovanja sporočilnih vzmeti mashilistično naravnane podjetnika, radijskega napovedovalca, komentatorja, in še dvoumneža, ki dobro kamuflira svojo spolno naravnost. Skratka, po mojem mnenju zelo zelo dobre igralske stvaritve. Velik delež k uprizoritvi je prispeval tudi avtor glasbenih priredb in korepetitor Anže Vrabec. Scenografinja je bila Neža Zinajić, kostumograf Matic Hrovat, avtor videa Jasmin Talundžić. Predstavo so oblikovali še Anja Pišot, Igor Remeta in Vladimir Hmeljak.

Marij Čuk

Lara Fortuna
in Anuša
Kodelja
v predstavi
Tridesetletnice

SNG/PETER UHAN